

Kovács K. Zoltán: Barankovics István szellemi hagyatékáról

1992.október 24.

Amikor Barankovics István szellemi hagyatékának néhány meghatározó gondolatkörére igyekszem rámutatni, szeretném előrebocsátani: életének, munkásságának, gondolkodásának 1945. előtti, pártkötöttségektől független időszaka, majd később, emigrációs megnyilatkozásai, tanulmányai kiemelik szellemi hagyatékát a közvetlen pártorientált szemléletből. A rendelkezésre álló források Barankovicsot, mint az egyetemes nemzeti érdekek és sorsproblémák összefüggésében megnyilatkozó, keresztény műveltségű újságíró és mélyen gondolkodó, útkereső hazafit mutatják be.

Ugyanakkor az is kiderül, hogy, amikor politikusként, a Demokrata Néppárt főtitkáráként nyilatkozik, keresztény szellemiségtől ihletett nyitottság és egyetemesség jellemzi. Így értelmezi katolikus mivoltát is. Az evangélium szellemétől ihletett szemléletet sugároz akkor is, mikor időszerű, vagy konkrét kérdésekben foglal állást, például országgyűlési beszédeiben.

Személyiségéről, a hozzá közelálló, egy ideig közvetlen munkatársa, DESSEWFFY Gyula 2 éve Vigilia hasábjain így nyilatkozott: " Barankovics István nemcsak munka- és fegyvertársam volt évtizedeken át, hanem legszorosabb szellemi és baráti közösségben éltünk. Kevesen ismerték olyan behatóan, mint én. Szenvedélyek vulkánja izzott benne, de érzelmeit, temperamentumát mindvégig fegyelmezte, indulatait vasakarattal, józan eszének rendelte alá. Elszenvedett sérelmei, csalódásai emberi magatartását tartózkodóvá, befelé fordulóvá tették. Nem népszerűségének, hanem felkészültségének és elvhűségének köszönhette széles baráti körét, nagyszámú híveit és politikai sikereit.

Követőit nem olcsó propaganda szólamokkal, hanem érvekkel, mindenekeelőtt a keresztény világnézet félelem nélküli hirdetésével toborozta. A hatalomvágy nem vakította el, tudott várni, nem volt hajlandó önérdékért engedni. Ebben rejlett ereje, és amikor visszavonulásra kényszerült, utolsó parlamenti felszólalásában is ez nyilatkozott meg. Az általa vezetett párt politikájára vonatkoztatva így nyilatkozott: <<nem mi, hanem a politikai körülmények változtak meg. A követelményeknek ezt a változást tudomásul venni és belőle a következtetéseket levonni lehet a politikai okosság követelménye az adott pillanatban. Mi inkább e követelmények levonására, mint programunknak a változott körülményekhez való idomítására vagyunk hajlandók... Számunkra a párt nem öncél és a politizálás nem hiúság kérdése, hanem a mi számunkra a párt csakis a programunkban kifejtett közjónak kollektív

eszköze lehet. És létének addig van értelme, amíg tényleg ez is marad!>> Ez jellemző BARANKOVICS jellemére.”

Néhány gondolat Barankovics szellemi hagyatékából. Úgy gondolom, a lehetséges témaválasztás akkor felel meg az ünnepi alkalom követelményének, ha elvi síkon maradva, figyelembe veszi az ország sorsát, napjainkat alapvetően érintő jelenségeket, és felteszem a kérdést: mi volt, mi lenne ezekről Barankovics István véleménye? Egykori megnyilatkozásai mutatnak-e mérlegelhető szempontokat, eligazítást a mának?

Az egyik ilyen időszerű kérdés: Melyek a jellemző vonásai annak a kereszténydemokrata politikai örökségnek, amelyet a Barankovics vezette Demokrata Néppárt hagyott azokra, akik felvállalták ezt a hagyományt. Nem választható el ettől a témakörtől, hogyan látta Barankovics az egyházak és a keresztény politika viszonyát, és talán nem érdektelen mérlegre tenni, hogyan vélekedett a társadalmi és gazdasági kérdésekről, a kereszténydemokrata politika szociális elkötelezettségéről?

Amikor átveszi a Demokrata Néppárt vezetését 1945 tavaszán, mindenekelőtt a létjogosultságát bizonyítja. Ezt mondja: "A magyar kereszténység eszményei, sajátos kultúrája és vallásos tömegei olyan közéleti igényt hordoznak magukban, amely részt követel magának a pártok versenyéből és a közélet alakításából". Felfogása szerint a "Néppárt a természetjog érvényesítésében látja elvi programját". A pápák szociális körlevelére és az alapvető emberi jogok nemzetközi deklarációira hivatkozva kifejtette, hogy "a természetjog a nemzetközi élet legfőbb szabályozóját az emberiség egyetemes közjában, a szeretetben és az igazságosságban jelöli meg".

A természetjog meghatározó szerepét egy későbbi írásában, "Haladás és keresztény politika" című tanulmányában, négy pontban sűrítve, így konkretizálta. „Keresztény politikának azt a politikát nevezem, amely először: feladatának a természetes közjó szolgálatát tekinti; másodszer: e természetjogoknak pozitív jogokká való átalakítására és olyan társadalom létrehozására törekszik, amelyben ezek a jogok realizálódhatnak. Harmadszor: abból a célból, hogy az emberi személyek tökéletesedésének feltételeit minél egyetemesebben és konkrétabban biztosítsa, és negyedszer: így közelítse a legfőbb természetes közjót, a békességben élvezett földi boldogságot."

Erre a természetjogi elkötelezettségre hivatkozik akkor is, amikor az ember szabadságjogainak ebben az időben már tapasztalható és egyre jobban fenyegetett védelméért száll síkra.

Gondolataiban, beszédeiben ismételten átvilágít a kereszténydemokrata eszmeiségnek egyik alapvető követelménye, amely az emberi személyiség kibontakoztatását, védelmét és szolgálatát állítja a kereszténypolitika központjába. Emmánuel Mounier és Jaques Maritain perszonalizmusára következtethetünk számos állásfoglalásából. Bátorságot igénylő határozottsággal mondja 1945-ös programadó beszédében: "Az állam és az egyén viszonylatában azt az útmutatást adja a természetjog, hogy az államot az egyénnel szemben föltétlenül köti az emberi személyiség tisztelete, viszont az egyént ugyanilyen nyomatékai köti az állammal szemben a közjó szolgálatának feltétlen parancsa. Ebből következik, hogy az állam nem formálhat jogot az ember teljességére. Ellene mondunk tehát az állami mindenhatóságnak éppen úgy, mint mindenféle osztályuralomnak, párturalomnak és faji imperializmusnak."

Ebből is kiderül, hogy Barankovics több évtizedes újságírói- és közéleti tapasztalata alapján tisztában volt azzal, milyen környezetben és milyen szűkre szabott feltételek között vállal vezető szerepet a keresztény értékekre épülő demokratikus politika képviselésében és irányításában. Azt is előre látta, hogy számolnia kell a két világháború közötti keresztény kurzus kritikájából táplálkozó vádakkal. Ezért idejében, még az 1945-ös nemzetgyűlési választások előtt, határozottan megjelölte a Demokrata Néppárt, illetve az induló új kereszténydemokrata politika helyét a hazai közéletben a következő szavakkal: "A Néppártnak nincsen múltja, hiszen mindeddig sem a hatalom kialakításának, sem gyakorlásának felelősségében még közvetve sem osztozott. A Néppárt jelene sem mutatja meg a benne rejlő politikai lehetőségeket, de hitünk szerint a Néppártra hatalmas jövő vár, ha magas eszményeit megértik és munkája a demokratikus szabadság napfényében kibontakozhat." És, hogy világos legyen ez a helymeghatározás, egy eddig meg nem jelent kéziratában ezt írja: "Természetesen nálunk is van múltja a <<keresztény>> politikának, amióta bevezettük a parlamentarizmust. Nálunk is megalakult a Rerum novarum és más pápai iratok hatására a Zichy Nándorféle Néppárt. De, hogy mi lett ebből a pártból, elég elolvasni Szekfű Gyula: "Három nemzedék"-ét, hogyan elsikkad benne hamarosan mindaz, ami "haladó" és "szociális" volt, és később az is, ami "keresztény". De, akárhogy is van a dologi tény az, hogy a mai Néppárt nem szerves folytatása annak, ami azelőtt ilyen - később változó - néven szerepelt."

Térjünk vissza jövőbe mutató megállapítására: "... a Néppártra hatalmas jövő vár, ha magas eszményeit megértik"... Barankovics tisztában volt azzal, hogyha a demokrácia eszmei követelményeit összekapcsoljuk az evangéliumi értékekkel, és ezt a közéletben

érvényesíteni szándékozunk, akkor nagyon magas követelményeket támasztunk magunkkal, de a társadalommal szemben is. A politikai műveltség, a demokratikus erények és a keresztény eszmeiség elmélyítésének igényét hallhatjuk ki számos további megnyilatkozásából. Az 1947-es győri választási program-beszédében, például így tér vissza a politikai műveltség elmélyítésének kérdése: " ... a kereszténység nemcsak hitrendszer, hanem egyben részleteiben kidolgozott kulturális szemlélet és társadalomtudomány is, amely gyakorlati útmutatást jelent a társadalmi és gazdasági élet számos területén".

Tisztában van tehát azzal, hogy mind ennek alapos ismerete meglehetősen hiányos a magyar társadalomban. Hiányzik a politikai műveltség elmélyítésének intézményrendszere is. Ezért nem minden aggodás nélkül figyelmeztet "A keresztény demokráciáról" című tanulmányában, ebben a Rómában megjelenő Katolikus Szemle 1989-es első számában először közölt írásában a következőkre: "Önmaga sikeres kormányzására csak művelt és erkölcsös nép képes. Montesquieu szerint a demokrácia alapja egyenesen az erény. Ezen nem erkölcsi vagy vallási erényt ért, hanem polgári értelemben vett erényt, tehát a hazának és az egyenlőségnek szeretetét. Ahol az egyenlőséget nem szeretik, ahol a hazáért nem hajlandók áldozatot hozni, ott a demokrácia szeretete hiányzik és ott nincs meg a demokrácia létalapja. Hozzátehetjük – folytatja Barankovics – hogy a mai bonyolult kormányzati feladatok idején a demokrácia másik nélkülözhetetlen alapja a műveltség. Pusztán jogszabályokkal, vagy erőszakkal még soha sehol sem sikerült demokráciát teremteni. „...és minél bonyolultabbá válik a politika, minél több életviszonyra hat ki az állam akarata, a demokratikus kormánygépezet kielégítő működése, annál alaposabb szakismeretet, annál lelkiismeretesebb és élesebb ítélőerőt, annál pontosabb tájékozódást igényel. Itt lép előtérbe a nép szellemi és erkölcsi nevelésének fontossága..."

Különösen jelentősek és a mának is szólnak, Barankovicsnak azok a gondosan fogalmazott meghatározásai, amelyek az egyház és az állam, illetve az egyház és a kereszténydemokrata elveket követő párt viszonyára vonatkoznak. Győri beszédében így érvel:

"Tudjuk, hogy az egyháznak nincsen és soha nem is volt pártja, de lehetnek olyan pártok, amelyek az egyház hit- és erkölcsstanához a legközelebb állnak, mivel a keresztény eszmerendszer követelményeinek akarnak a közéletben érvényt szerezni, a pápák szociális és demokratikus világkiáltványaiból lényeges útmutatásokat vesznek és a gyakorlati egyházpolitikai kérdésekben a főpásztoraikkal összhangban kívánnak eljárni. A Demokrata Néppárt ilyen párt", - mondotta Barankovics, majd visszatér a kérdésre és folytatja gondolatmenetét: "Nem vagyunk egyházi párt abban az értelemben, mintha akár titokban, akár

nyíltan valamelyik keresztény hitvallás papjai szabnák meg politikai programunkat és magatartásunkat. Sem abban az értelemben, mintha mi az egyház nevében és tekintélyével akarnánk híveket toborozni, és így közéleti tevékenységünkbe a lelki hatalmat be akarnánk vonni. Az egyház szent hivatása magasan a napi politika síkja felett áll, és jóllehet, a földön végzi hivatását, az államnál sokkal magasabb értékek megvalósítására szentelve, a túlvilági élet felé mutató lelki küldetésben jár. A keresztény politikának egyik főbenjáró kötelessége éppen az, hogy az egyházak feladatának minél sikeresebb teljesítéséhez a földi előfeltételeket biztosítsa, megóvja; vagy kiharcolja. Nem az egyházak terhére, hanem javukra és jogaik biztosítása céljából akarunk a közéletben tevékenykedni. "

Köztudomású, hogy a katolikus egyház akkori főpásztorának, Mindszenty József bíboros prímásnak és Barankovics Istvánnak a viszonya nem volt felhőtlen. Visszatekintve, a ma már történelminek mondható távlat egyre világosabbá teszi, hogy szemléletünkben két történelmi látás, két stratégiai elgondolás állt egymással szemben. De úgy is mondhatnám, hogy ez az egymástól eltérő szemlélet természetes következménye az egyház és a politika hivatásszerű különbözőségének. Az ember természetfölötti hivatásának egyházi szolgálata nem szakadhat el ugyan a hívők életének realitásaitól, de a természeti fölötti és az evilági valóság dialektikus feszültségét természetesnek kell tekintenünk.

Amikor az 1947-es választások előtt egy, a Demokrata Néppárt és az Egyház által kijelölt közös bizottság megkísérli tárgyalások keretében létrehozni a konszenzust, a megbeszélések eredménytelenül végződnek. Hangsúlyozni szeretném, hogy nem az egyház támogatásának, csupán toleranciájának, a megszerzése volt a tárgyalások célja. A sikertelenség ellenére, amelyben az egyházi fél teljesíthetetlen követelményeket támasztott, lényeges történelmi tény, hogy a katolikus püspöki kar - két tagja kivételével - kifejezte kívánságát, hogy a Demokrata Néppárt induljon a választásokon. Ezzel szemben Esztergom részéről sem hangzott el más jellegű hivatalos vélemény. De elsősorban nem ez a széleskörű egyházi tolerancia vezetett sikerre, hanem a 30-as évek közepétől kibontakozó katolikus és protestáns ifjúsági és társadalmi reformmozgalmak 1 millióra becsülhető gárdájának köszönhető, hogy a Demokrata Néppárt az 1947-es választásokon első helyen végzett, azaz relatív többséget kapott. Ez a siker egyben felzárkózást jelentett a háború utáni Európa újjáépítésében 5döntő szerepet betöltő Nyugat-Európai Kereszténydemokrata Pártok eszmevilágához. És ebben az értelemben a Barankovics István vezette Demokrata Néppárt sikere Kelet- és Közép-Európai viszonylatban is történelmi jelentőségű eseménynek számított.

És végül vessünk egy pillantást arra a társadalmi- és gazdaságpolitikai elképzelésre, amelyet Barankovics István a Demokrata Néppárt nevében megfogalmazott.

A II. Világháború után vagyunk, a földreformnak mondott földosztást a Néppárt visszafordíthatatlannak nyilvánította és programjában egy új gazdasági rend körvonalait vázolta fel. Ennek keretében két egymásnak feszülő törekvés körvonalai bontakoznak ki: egyfelől az önálló kisegzisztenciák életre keltésének és megszilárdításának követelménye, másfelől a kollektív szocialista nagyüzemi gazdálkodás, az államkapitalizmus és a központosított tervgazdálkodás fenyegető réme. Barankovics ebben a helyzetben "a monopolkapitalizmus minden fajtájával szemben az evangélium szellemében tökéletesített szocializmus" vízióját vetítette az Országgyűlés elé. "Gazdasági fellendülésünkhöz - mondotta - éppen úgy szükség van az egyéni kezdeményezésre és a vállalkozói szellem erősítésére, mint a gazdálkodás tervszerűségére. A küszöbön álló 3 éves tervnek annyi lesz a sikere, amennyi realitás, szakszerűség és pártatlan igazságosság érvényesül a megtervezésében és végrehajtásában". Határozottan állást foglalt a kisbirtok, a kisipar- és a kiskereskedelem megerősítése és az igazi szövetkezés mellett. Egyben, a félreértések elkerülése végett, bővebben is kifejti az "evangélium szocializmus" fogalmát. "Az evangéliumi szocializmus jelszava - mondja Barankovics, nem az, hogy magántulajdona ne legyen senkinek, hanem ellenkezőleg az, hogy az emberi személyiség függetlenségéhez szükséges magántulajdon megszerzésének lehetősége mindenkinek megadassék... Az evangéliumi szocializmus olyan viszonyokat a- kar teremteni, hogy az önálló és független kisegzisztenciák száma szaporodjék, a meglévők pedig ne proletarizálódjanak, hanem vagyoni függetlenségükben is megerősödjenek."

Úgy hatnak mondatai, mintha prófétai előrelátás diktálná gondolatait. Valójában a keresztény humanista társadalom- és gazdaságelmélet jut kifejezésre állásfoglalásaiban, amelynek gyökereit az egyház társadalmi tanításában és a természetjogban, magyar viszonylatban Giesswein Sándor "keresztény szocializmusában" kell keresnünk.

És végül, vessünk egy pillantást arra a vízióra, amelyet Barankovics egy másik kézirat, nyomtatásban meg nem jelent, mélyreható politikai helyzetelemzésében fejtett ki 1948 első felében a Kelet- Közép-Európai térség és benne a magyar társadalom sorsáról, jövőjéről. Abból a közismert alaptételből indult ki, hogy "Magyarországon hiányzik az a természetes felfogó réteg - tudniillik a polgárság - vagy legalábbis nagyon gyöngé—, amelynek hivatása volna a kívülről érkező hatásokat, világmozgalmakat feldolgozni, szelektálni, a salakot az értékes anyagtól elválasztani. Öntudatos középosztályról nálunk alig lehet beszélni, ahogy azt

SZEKFÜ Gyula kimutatta. Hiszen éppen azzal "vesztettünk utat valahol", hogy 1848 után s 1867 után nem fejlődött ki ez a "középosztály" - a nyugati országok példájára.

De nyugaton is a polgári demokrácia nemsokára anakronizmussá lehet. Ami ma nyugaton történik - Nyugat-Európában - az többé-kevésbé lassú átmenet egy új demokráciára, amelynek ma még nincs neve, de, amely már egyáltalán nem "polgári", a francia forradalom értelmében... . Csakhogy e nyugati államok abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy a negyedik rend felszabadulását megelőzte másfélszáz évvel - Angliában már előbb - a polgárság életformája. Ez tehát ott mély gyökerekkel bír, olyannyira, hogy katasztrofális földcsuszamlás nélkül majdnem természetes folyamatként fejlődhetik tovább az új demokrácia felé, mely felveszi magába teljesen a negyedik rendet is" - tehát a munkásságot. Nálunk azonban a természetes, többé-kevésbé zökkenőmentes "fejlődésnek" sajnos, nincsenek meg a társadalmi, gazdasági, oktatási-, politikai- és államelméleti előfeltételei. Minthogy kulturális-politikai fejlődésünkben - vezetőink bűnei miatt - egy nagyon fontos nyugat-európai fejlődési stádium kiesett – vagy majdnem kiesett – , azért nálunk ez a fejlődés csak ugrással fog megvalósulhatni - azzal az ugrással, amelytől a természet annyira irtózik!

Íme, így vetítődik előre Barankovics gondolkodásában az a folyamat, mely 1956-ban valóban felszínre tör, és amelyben a magyar nép, élén a magyar munkássággal, forradalmi úton nyitott utat a szabadság, az ország függetlensége és a kialakult kényszerhelyzetből kiinduló új politikai és társadalmi rend irányába.

Ekkor Barankovics István már New Yorkban él, de a Demokrata Néppárt itthon maradt vezető személyiségei az októberi napokban kilépnek illegalitásukból, üldözöttségükből és bejelentik igényüket a közéletben való részvételre, hivatkozva az 1947-es választásokon elért eredményükre.

A II. világháború után jelentkező kereszténydemokrata törekvések tehát újból felszínre törtek a forradalom napjaiban, újak kíséretében. A közvélemény nyomására Nagy Imre miniszterelnök október 30-án, a második forradalmi kormány megalakítása után bejelentette, hogy a nemzeti kormány "az ország életének a további demokratizálódása érdekében az egypártrendszer megszüntetésével a kormányzást az 1945-ben újjászületett koalíciós pártok demokratikus együttműködésének alapjaira helyezi". Ezután egymás után adtak életjelet magukról a pártok. Megalakultak a kereszténydemokrata elkötelezettségű pártok is. Közöttük olyanok is életjelt adtak magukról, amelyek a megelőző években a föld alatt szervezkedtek. A számos kezdeményezés közül több országos igénnyel is jelentkezett; a Demokrata Néppárt, a

Keresztény Front és a Katolikus Néppárt. A katolikus és protestáns ifjúsági mozgalmak képviselőiben a Keresztény Ifjúsági Szövetség kért szót.

Az 1947-es választásokon a legtöbb szavazattal végző ellenzéki Demokrata Néppárt Budapesten és vidéken is szervezkedett. Az éppen a fővárosban tartózkodó volt országgyűlési képviselői nevében nesztoruknak, a zalai Farkas Dénesnek jutott az a szerep, hogy október 31-én rádióban nyilatkozzék a párt szándékáról. (Bejelentette, hogy „a DNP az 1947-es programja alapján áll”. A kormányt a rend, a vagyon és az életbiztonság fenntartásában minden erővel támogatja, de kijelentette, hogy a DNP nem hajlandó részt venni semmiféle koalícióban.)

A párt több budapesti kerületben megkezdte életét. Volt képviselői és alapító tagjai közül többen rendszeresen mérlegelték a helyzetet. Végül is úgy határoztak, hogy bejelentik a DNP indulási szándékát a kilátásba helyezett szabad választásokon és ezt írásban közölték Nagy Imrével. Megjelent a párt hetilapjának, a Hazánknek is egy száma, amelyben meghirdették a párt ideiglenes rövidtávú programját, Mihelics Vid megfogalmazásában. Aktivitásukat a szovjet hadsereg november 4-i beavatkozása után sem szüntették be. Egy ránk maradt levélből kitűnik, hogy kapcsolatban állottak Bibó Istvánnal, a Nemzeti Kormány miniszterével, aki a demokratikus pártokkal kereste a kapcsolatot a tárgyaláson alapuló kibontakozás érdekében. A levélből kiderül, hogy Keresztes Sándor, Karcsay Sándor és még néhányan támogatták a gondolatot és írásban is kifejezték hajlandóságukat az együttműködésre, illetve a Bibó által megfogalmazott kibontakozási tervre aláírására.

A Demokrata Néppárt tagjai közül többen aktívan is részt vettek a fővárosi és vidéki eseményekben és elsősorban a túlkapások megakadályozására, valamint helyi szervezetek létrehozására törekedtek. A számos részletében még fel nem tárt eseményekből azonban az is kiderül, hogy keresztény emberségből fakadó aktivitásukért, hamis vádak alapján életükkel kellett fizetniük. Tihanyi Árpád győri tanárt, a Demokrata Néppárt 1947-es lelkes és hatásos választási szervezőjét 1957 decemberében halálra ítélték és kivégezték.

A 301-es parcellában is nyugszik egy vértanúnk, ifjú Czermann Lajos, akit egy már letöltött, korábbi börtönbüntetés után ítélt a bíróság halálra, mert többek között ragaszkodott Demokrata Néppárti tagságához. Hűséggel tartjuk számon emléküket a többi ismeretlen, életüket áldozó vagy igazságtalanul elítélt és meghurcolt kereszténydemokrata társainkkal együtt.

A Katolikus Néppárt néven jelentkező csoportosulás elnöke a szociális fejlődés, a jogrend és a szabadság biztosítását tekintette legfőbb célkitűzésének, és a hitoktatás helyreállítását követelte. Rádiónyilatkozatában kifejtette még, hogy "ragaszkodunk az 1945 óta

eltelt évek népet szolgáló szociális vívmányainak fenntartásához, sőt követeljük azok továbbfejlesztését". Az illegalitásból előlépő Keresztény Front az összes keresztény politikai csoportosulás és pártegységbe tömörülését sürgette. A Keresztény Ifjúsági Szövetség rádiófelhívásában többek között az egész világ keresztény ifjúságát, de különösen a Szovjetunió, az Egyesült Államok, Anglia, és Franciaország keresztényeit kérte, hogy „ébresszék fel országuk közvéleményének és kormányának lelkiismeretét a mérhetetlenül sokat szenvedett magyar nép kérésének meghallgatása, Magyarország semlegességének elismerése iránt".

A rendelkezésre álló egykori megnyilatkozásokból és dokumentumokból egyértelműen kiderül, hogy a 30-as években indult katolikus és protestáns demokratikus elkötelezettségű szociális reformmozgalmak hatása tovább élt az elnyomás éveiben, és 1956-ban új, fiatal erőket is mozgósított. Az egykori alapítók és Barankovics István szellemi hagyatéka máig ható tényező. Ezért is választottuk Politikai Akadémiánk névadójául és programjának meghatározó eszményévé.